

Chambre des Représentants		Kamer der Volksvertegenwoordigers	
SESSION DE 1935-1936	N° 125 SÉANCE du 25 Février 1936	VERGADERING van 25 Februari 1936	ZITTINGSSJAAR 1935-1936

PROJET DE LOI

complétant la loi du 29 juillet 1934, qui interdit les milices privées et modifiant la loi du 3 janvier 1933 sur les armes.

EXPOSÉ DES MOTIFS

MADAME, MESSIEURS,

Aux termes de l'article premier de la loi du 29 juillet 1934, « sont interdites toutes milices privées ou toute autre organisation de particuliers, dont l'objet est de recourir à la force, ou de suppléer l'armée ou la police, de s'immiscer dans leur action ou de se substituer à elles.

» Des exceptions à cette interdiction peuvent être autorisées par arrêté royal, délibéré en Conseil des ministres, au profit d'organisations non politiques. »

Tel qu'il avait été déposé par le Gouvernement à la Chambre des Représentants, le 19 octobre 1933 (*Doc. n° 205*), le projet de loi, qui aboutit à la loi précitée, punissait « celui qui, publiquement, porte un uniforme, une partie d'uniforme, un brassard ou un accoutrement quelconque d'une groupement politique ».

Ainsi que l'expliquait l'exposé des motifs, le Gouvernement considérait le port public de l'uniforme d'une groupement politique comme constituant en soi un danger pour la sécurité et la tranquillité publiques.

Ce projet, qui punissait le port public de pareil uniforme, même par une seule personne, souleva des objections : une des graves difficultés du système était de déterminer quand un groupement a un caractère politique.

Des sociétés de musique, des organisations sportives, n'ont-elles pas parfois ce caractère ?

Il apparut d'ailleurs que ce n'était pas le port public d'uniforme qui importait, fût-il d'un groupement politique, mais bien la circonstance qu'un groupement quelconque aurait pour objet de recourir à la force, ou de suppléer l'armée ou la police, de s'immiscer dans leur action ou de se substituer à elles.

C'est dans ces conditions que les Chambres, se raliant à des amendements présentés par le Gouvernement le 9 mai 1934 (*Doc. Chambre n° 206*), adop-

WETSONTWERP

tot aanvulling van de wet van 29 Juli 1934, waarbij de private militaries verboden worden, en tot wijziging van de wet van 3 Januari 1933 op de wapenen.

MEMORIE VAN TOELICHTING

MEVROUW, MIJNE HEEREN,

Luidens het eerste artikel van de wet van 29 Juli 1934, is verboden « elke private militie of elke andere organisatie van private personen, waarvan het oogmerk is geweld te gebruiken of het leger of de politie te vervangen, zich met dezer actie in te laten of in hun plaats op te treden. »

» Uitzonderingen op dit verbod kunnen ten behoeve van niet-politieke organisaties bij een door de in Raad vereenigde Ministers voorgedragen koninklijk besluit toegelaten worden ».

Het wetsontwerp dat tot de hoger bedoelde wet leidde, strafte, zoals het op 19 October 1933 door de Regeering in de Kamer der Volksvertegenwoordigers ter tafel werd gelegd (*Bescheid n° 205*), hem « die, in het openbaar, een uniform, een gedeelte van een uniform, een armband of eenig pak van een politieke groep draagt ».

Zoals in de memorie van toelichting werd uiteengezet, werd het openbaar dragen van de uniform van een politieke groep door de Regeering beschouwd als zijnde op zich zelf een gevaar voor de openbare veiligheid en de openbare orde.

Dat ontwerp, dat het openbaar dragen van een dergelijke uniform, zelfs door een enkel persoon, strafte, gaf tot bezwaren aanleiding : een van de ernstige moeilijkheden van dat stelsel bestond hierin te bepalen wanneer een groep een politiek karakter heeft.

Hebben muziekmaatschappijen of sportvereenigingen soms niet dat karakter ?

Het bleek trouwens dat niet het openbaar dragen van een uniform, zelfs niet van een uniform van een politieke groep, van belang was, maar wel de omstandigheid dat eenige groep voor oogmerk zou hebben geweld te gebruiken, het leger of de politie te vervangen, zich met dezer actie in te laten of in hun plaats op te treden.

Zoo kwam het dat de Kamers zich vereenigden met de amendementen die op 9 Mei 1934 door de Regeering werden voorgesteld (*Bescheid Kamer n° 206*) en

terent le texte reproduit en tête du présent exposé des motifs.

Suivant ce texte, le port public de l'uniforme par des personnes non revêtues d'un caractère public, n'est plus punissable par lui-même; il peut être un indice de l'infraction, mais celle-ci peut être commise même par des formations sans uniforme particulier.

Le texte ainsi adopté apparaît insuffisant, car il ne permet pas d'atteindre certaines démonstrations qui, étrangères à toute manifestation d'opinion, sont de nature à causer un trouble social grave :

On voit des groupements qui, formés d'hommes revêtus d'un uniforme ou se livrant à des exercices, ont l'apparence de troupes militaires, se déplacent d'un village à l'autre, pénètrent même dans les villes, sans qu'on puisse cependant établir que l'objet de ces organisations tombe dans le champ d'application de la loi du 29 juillet 1934.

Ces groupements se comportent, aux yeux du public, comme des troupes militaires, et le public doit craindre les voir, au moment opportun, se substituer à la force publique; ils constituent une menace pour l'ordre public, parce qu'ils donnent l'apparence d'une organisation capable de se dresser au moment propice contre les forces régulières.

Le projet de loi que le Gouvernement a l'honneur de vous soumettre, a pour objet d'interdire ce fait, sans cependant compromettre l'existence de groupements licites.

Il introduit, à cet effet, dans la loi du 29 juillet 1934, un article 1er, dont l'alinea 1 détermine les démonstrations qu'il convient d'ériger en délit, c'est-à-dire « l'exhibition en public de particuliers en groupe, qui, soit par les exercices auxquels ils se livrent, soit par l'uniforme ou les pièces d'équipement qu'ils portent, ont l'apparence de troupes militaires ».

L'alinea 2 de l'article 1er proposé, a pour but d'éviter qu'on atteigne l'exhibition de groupements inoffensifs, même revêtus d'un équipement particulier rappelant l'uniforme militaire, tels les boy-scouts, les sociétés de musique, l'Armée du Salut. Cet alinea 2 exige que, pour échapper à l'interdiction, ces sociétés ou groupements aient réellement et uniquement un objet d'ordre sportif, récréatif ou charitable.

L'avantage du texte proposé est double :

1° Il interdit le port de certains uniformes, sans prêter aux critiques auxquelles se heurta le projet rappelé plus haut, déposé par le Gouvernement le 19 octobre 1933;

2° Il est applicable alors même que le but réel du groupement ne peut être défini d'une manière précise; il suffit qu'il ne s'agisse pas d'un groupement

dat zij den vooraan in deze memerie van toelichting aangehaalde tekst goedkeurden.

Volgens dien tekst is de openbare uniformdracht door personen die geen publiek karakter hebben, niet meer strafbaar op zich zelf; zij kan soins een aanwijzing zijn dat het misdrijf werd gepleegd, maar dit misdrijf kan ook door formaties die geen bijzondere uniform dragen worden gepleegd.

De in dien vorm aangenomen tekst komt ontoereikend voor, want hij volstaat niet om sommige démonstrations te treffen die, buiten alle verband met de uiting van een meening, uiteraard ernstige maatschappelijke storingen kunnen teweegbrengen.

Men ziet van die groepen, bestaande uit mannen die, door de uniform die zij dragen of de oefeningen die zij houden, het voorkomen van militaire troepen hebben, zich van het ene dorp naar het andere verplaatsen, zelfs in de steden binnendringen, zonder dat kan worden vastgesteld dat het doel van die organisaties binnen het toepassingsgebied van de wet van 29 Juli 1934 valt.

In de oogen van het publiek gedragen die groepen zich als militaire troepen, en het publiek moet vrezen dat zij, op het gepaste oogenblik, in de plaats van de openbare macht zouden optreden; voor de openbare orde zijn zij een bedreiging, omdat zij zich aanstellen als een organisatie bekwaam om zich, op het gunstig oogenblik, tegen de regelmatige strijdkrachten op te stellen.

Het wetsontwerp dat de Regeering de eer heeft U ter bespreking voor te leggen, heeft ten doel dat feit te verbieden, zonder evenwel het bestaan van gecoorloofde groepen in het gedrang te brengen.

Door dit wetsontwerp wordt derhalve in de wet van 29 Juli 1934, een artikel 1bis ingevoegd, waarvan de eerste alinea bepaalt welke démonstraties dienen strafbaar gesteld, namelijk « het optreden in het openbaar van private personen in groep die, hetzij door de door hen gehouden oefeningen, hetzij door de uniform of de uitrustingstukken die zij dragen, het voorkomen van militaire troepen hebben ».

De tweede alinea van het voorgestelde artikel 1bis heeft ten doel te voorkomen dat er zou ingegrepen worden tegen het optreden van onschuldige groepenringen, zelfs van degenen die bekleed zijn met een bijzondere uitrusting die aan de militaire uniform doet denken, zoals de padvinders, de muziekmaatschappijen, het Leger des Heils. Die tweede alinea eischt dat bedoelde vereenigingen of groepeerlingen, om aan het verbod te ontsnappen, werkelijk en uitsluitend sport, ontspanning of liefdadigheid beoogen.

De voorgestelde tekst heeft een tweevoudig voordeel :

1° Het dragen van sommige uniformen verbiedt hij, zonder aanleiding te geven tot de bezwaren aangevoerd tegen het hooger bedoelde ontwerp, dat op 19 October 1933 door de Regeering werd ingediend;

2° Hij is toepasselijk zelfs dan wanneer het werkelijk doel van de groepeerling niet duidelijk kan worden bepaald; het volstaat dat het niet gaat over

purement sportif, récréatif ou philanthropique, ou d'une organisation autorisée par le Roi en vertu de l'alinea 2 de l'article 1er de la loi du 29 juillet 1934.

**

L'article 2 du projet apporte à l'article 2 de la loi dont il s'agit, les modifications rendues nécessaires par l'article 1er nouveau.

**

Le Gouvernement estime, en outre, utile de compléter la loi du 29 juillet 1934, par une disposition punissant ceux qui, au cours ou à l'occasion d'une manifestation ou d'une réunion, auront été trouvés porteurs d'un objet dangereux pour la sécurité publique.

L'article 3 du projet introduit à cet effet dans la loi, un article 2nd nouveau.

Une disposition de ce genre, qui vient d'être votée en France et publiée au *Journal officiel* du 12 janvier 1936, punit d'un emprisonnement de 3 mois à 2 ans et d'une amende de 100 francs à 1,000 francs, quiconque, au cours d'une manifestation ou à l'occasion d'une manifestation, au cours d'une réunion ou à l'occasion d'une réunion, aura été trouvé porteur d'une arme apparente ou cachée, ou d'un *engin dangereux* pour la sécurité publique.

Il est à remarquer en ce qui concerne les *objets dangereux* pour la sécurité publique que, lorsqu'il s'agit des bandes séditieuses visées aux articles 128 et suivants du Code pénal, l'article 135 du même Code comprend par arme « tous objets tranchants, perçants ou contondants, dont on se sera saisi pour tuer, blesser ou frapper, même si on n'en a pas fait usage ».

Mais il s'agit là de bandes constituées en violation de la loi, tandis que les manifestations ou réunions visées ici ne sont pas illicites par elles-mêmes.

Il paraît cependant légitime de parer au danger résultant de ce que des personnes, porteurs d'un objet dangereux au cours ou à l'occasion d'une manifestation ou réunion, peuvent être amenées à s'en servir, soit spontanément, soit pour répondre à des provocations.

Tel est l'objet de l'article 3 du présent projet, introduisant dans la loi du 29 juillet 1934, un article 2nd nouveau. Lorsque l'objet dangereux constitue une arme le projet agrave les peines prévues par l'article 17 de la loi du 3 janvier 1933.

Il va de soi que cette disposition ne sera applicable que s'il existe un lien entre le fait d'être trouvé porteur d'un objet dangereux et la manifestation ou la réunion; c'est là une question de fait à apprécier par l'autorité judiciaire.

een groepeering waarvan het oogmerk alleen sport, ontspanning of liefdadigheid is, of over een organisatie die, krachtens de tweede alinea van artikel 1 van de wet van 29 Juli 1934, door den Koning werd toegelaten.

**

Door artikel 2 van het ontwerp worden aan artikel 2 van bedoelde wet, de door het nieuw artikel 1er noodzakelijk gemaakte wijzigingen aangebracht.

**

De Regeering acht het bovendien nuttig de wet van 29 Juli 1934 aan te vullen door een bepaling waarbij diegenen worden gestraft die, tijdens een betooging of een vergadering of naar aanleiding er van, in het bezit van een voor de openbare veiligheid gevaarlijk voorwerp worden gevonden.

Met dat doel voegt artikel 3 van het ontwerp een nieuw artikel 2nd in de wet in.

Een bepaling van dien aard, die onlangs in Frankrijk werd gestemd en in het *Journal officiel* van 12 Januari 1936 werd bekendgemaakt, straf met gevangenisstraf van drie maand tot twee jaar en met geldboete van 100 frank tot 1,000 frank, al wie, tijdens een betooging of naar aanleiding van een betooging, tijdens een vergadering of naar aanleiding van een vergadering, in het bezit wordt gevonden van een zichtbaar of verborgen wapen, of van een voor de openbare veiligheid *gevaarlijk tuig*.

Wat de voor de openbare veiligheid *gevaarlijke voorwerpen* betreft, dient hieromtrent opgemerkt dat, waar het oproerige benden geldt zoals bedoeld bij de artikelen 128 en volgende van het Strafwetboek, artikel 135 van hetzelfde Wetboek door « wapenen » verstaat « alle snijdende, stekende of kneuzende voorwerpen, die men ter hand genomen heeft om te doden, te wonden of te slaan, zelfs indien men er geen gebruik van heeft ».

Maar in dat geval geldt het benden die in strijd met de wet werden opgericht, terwijl de hier bedoelde betoogingen of vereenigingen op zich zelf niet ongeoorloofd zijn.

Het lijkt evenwel gewettigd het gevaar te voorkomen dat iemand, die in het bezit zou zijn van een gevaarlijk voorwerp, tijdens een betooging of een vergadering of naar aanleiding er van, bij gelegenheid dat voorwerp hetzij spontaan, hetzij als antwoord op een uitdaging, zou gebruiken.

Ziedaar het doel van artikel 3 van dit ontwerp, waarbij een nieuw artikel 2nd in de wet van 29 Juli 1934 wordt ingevoegd. Wanneer het gevaarlijk voorwerp een wapen is, worden, door het ontwerp, de bij artikel 17 der wet van 3 Januari 1933 voorziene straffen verzaard.

Het spreekt van zelf dat die bepaling enkel toepasselijk zal zijn indien er verband bestaat tusschen het feit dat iemand in het bezit van een gevaarlijk voorwerp wordt gevonden, en de betooging of de vergadering; dat is een feitelijke kwestie die door de gerechtelijke overheid moet worden uitgemaakt.

Celle-ci aura à apprécier, de même, en fait quand on se trouve en présence d'un objet dangereux pour la sécurité publique.

**

L'article 4 du projet apporte aux articles de la loi du 29 juillet 1934 les modifications de texte qui sont la conséquence des dispositions nouvelles ci-dessus proposées.

L'article 5 a pour but de combler diverses lacunes de la loi du 3 janvier 1933 qui ont été soulignées à maintes reprises par les autorités judiciaires.

**

On s'est plaint à maintes reprises des entraves apportées à l'achat d'armes à feu de défense par des étrangers de passage en Belgique.

En vue de concilier les intérêts légitimes de l'industrie armurière avec le souci de la sécurité publique, on a pris comme règle d'accorder à cet égard des facilités à l'étranger pour autant que l'autorité requise ne possède pas d'indices permettant de suspecter son honorabilité ou la droiture de ses intentions et sous la condition que l'acte d'autorisation puisse éventuellement être limité à l'achat de l'arme à l'exclusion de munitions.

Comme on a mis en doute la légalité de cette dernière prescription dont l'opportunité n'est pas contestable, il est utile de lui donner une consécration légale. Cette question est réglée par les 1e et 3e de l'article 5 du projet.

**

Le défaut d'immatriculation d'une arme à feu de défense est considéré par la Cour d'appel de Bruxelles comme un délit instantané et cette jurisprudence est conforme au texte de la loi. Il en résulte que trois ans après l'expiration des délais ouverts aux particuliers pour faire la déclaration des armes à feu de défense qu'il possédait au jour de l'entrée en vigueur de la loi, la prescription leur sera acquise.

De même ultérieurement, il sera presque toujours impossible au parquet de prouver que l'arme en possession d'un particulier a été acquise par lui depuis moins de 3 ans. La disposition relative à l'immatriculation des armes à feu de défense restera ainsi lettre morte.

Il convient donc d'ériger en délit la détention d'une arme à feu de défense qui n'a pas été immatriculée alors qu'elle devait l'être.

Tel est l'objet du n° 2 de l'article 5.

Die overheid zal eveneens moeten uitmaken wanneer het feitelijk zal gaan over een voor de openbare veiligheid gevaarlijk voorwerp.

**

Artikel 4 van het ontwerp brengt in de artikelen van de wet van 29 Juli 1934 de tekstwijzigingen aan die voortvloeien uit de hooger voorgestelde nieuwe bepalingen.

Artikel 5 heeft ten doel sommige onvolkomenheden van de wet van 3 Januari 1933 te verhelpen, waarop herhaaldelijk door de gerechtelijke overheden werd gewezen.

**

Herhaaldelijk werd geklaagd over de moeilijkheden die een vreemdeling, op doortocht in België, ondervindt wanneer hij een tot verweerdienend vuurwapen wil aankopen.

Om de rechtmatige belangen van de wapennijverheid overeen te brengen met de noodwendigheden van de openbare veiligheid, heeft men tot regel aangenomen dergelijke aankopen voor de vreemdelingen enkel gemakkelijker te maken voor zoover de daartoe aangestelde overheid geen gegevens zou bezitten op grond van dewelke aan de betrouwbaarheid en de goede bedoelingen van die personen kan worden getwijfeld, en voor zoover de akte tot machtiging eventueel zou kunnen beperkt blijven tot den aankoop van het wapen, met uitsluiting van de munitie.

Daar de wettelijkheid van dit laatste voorschrift, waarvan de gepastheid niet kan worden bewezen, in twijfel werd getrokken, heeft het zijn nut dat voorschrift door een wetstekst te bekraftigen. Dit punt wordt geregeld door het 1^e en het 3^e van artikel 5 van het ontwerp.

**

Het niet inschrijven van een tot verweerdienend vuurwapen wordt door het Hof van Beroep te Brussel als een oogenblikkelijk misdrijf beschouwd, en die rechtspraak strookt niet den tekst van de wet. Hieruit volgt dat, drie jaar na het verstrijken van de termijnen waarover de private personen beschikken om aan te gifte te doen van de tot verweerdienende wapens die zij, bij het van kracht worden van de wet, bezaten, de verjaring zal intreden.

Evenzoo zal het parket zich later ongeveer altijd in de onmogelijkheid bevinden om te bewijzen dat iemand, die in het bezit is van een wapen, dit wapen nog geen drie jaren heeft. De bepaling betreffende de inschrijving van de vuurwapens voor verweerdienstengeval een doode letter blijven.

Er zijn dus gronden om het voorhanden hebben van een tot verweerdienend vuurwapen, dat niet werd ingeschreven terwijl dit wel moest worden gedaan, als een wanbedrijf te beschouwen.

Dat is het doel van nummer 2 van artikel 5.

Le 3e alinéa de l'article 17 de la loi du 3 janvier 1933 porte que « par dérogation à l'article 42 du Code pénal la confiscation pourra être prononcée, même si l'arme n'appartient pas au condamné. »

Le mot « pourra » a donné lieu à controverse.

Certains y ont vu une faculté pour le tribunal de prononcer la confiscation, alors qu'en réalité le législateur a simplement voulu dire que, bien que l'arme n'appartient pas au condamné, la confiscation prévue par l'article 42 du Code pénal était applicable.

Pour trancher la controverse, il convient de substituer le « sera » au mot « pourra ».

La question s'est posée au surplus de savoir quel est le caractère de cette confiscation et notamment si l'article 9 de la loi du 31 mai 1888 relative à la condamnation conditionnelle, lui était applicable.

On doit répondre à cette question par la négative. Il s'agit là d'une mesure de sécurité publique. C'est du reste pour cette raison que le législateur l'a prescrite même au cas où l'arme n'appartient pas au condamné.

La loi devrait le dire expressément, tel est le but de la disposition que le Gouvernement propose, sous le n° 4 de l'article 5 du présent projet, d'ajouter à l'article 17 de la loi du 3 janvier 1933.

Le Ministre de la Justice,

E. SOUDAN

PROJET DE LOI

LEOPOLD III, ROI DES BELGES,
A tous, présents et à venir, SALUT.

Sur la proposition de Notre Ministre de la Justice,

Nous AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS :

Notre Ministre de la Justice est chargé de présenter, en Notre Nom, aux Chambres législatives le projet de loi dont la teneur suit :

Article premier.

La loi du 29 juillet 1934, interdisant les milices privées, est complétée par la disposition ci-après, qui en formera l'article 1er :

« Article 1er. — Sont aussi interdites les exhibitions en public de particuliers en groupe qui, soit par les exercices auxquels ils se livrent, soit par l'uniforme ou les pièces d'équipement qu'ils portent, ont l'apparence de troupes militaires.

De derde alinea van artikel 17 der wet van 3 Januari 1933 bepaalt dat « bij afwijking van artikel 42 van het Strafwetboek, de verbeurdverklaring kan worden uitgesproken, zelfs indien het wapen niet het eigendom van den veroordeelde is. »

Het woord « kan » heeft tot betwisting aanleiding gegeven.

Volgens sommigen, wilde dit betekenen dat de rechtbank vrij was de verbeurdverklaring al dan niet uit te spreken, terwijl de wetgever feitelijk alleen heeft willen zeggen dat, ofschoon het wapen niet aan den veroordeelde toebehoorde, de bij artikel 42 van het Strafwetboek voorziene verbeurdverklaring van toepassing was.

Om dit punt te beslechten, past het de woorden « wordt de verbeurdverklaring uitgesproken » in de plaats te stellen van de woorden « kan de verbeurdverklaring worden uitgesproken ».

Men heeft zich ook afgevraagd van welken aard die verbeurdverklaring is en, inzonderheid, of artikel 9 der wet van 31 Mei 1888 op de voorwaardelijke veroordeeling er op toepasselijk is.

Op die vraag dient ontkennend geantwoord. Het geldt een maatregel die de openbare veiligheid aangeeft. Het is trouwens om die reden dat de wetgever dien maatregel heeft gelast zelfs ingeval het wapen niet aan den veroordeelde toebehoort.

De wet zou het uitdrukkelijk moeten zeggen. Dat is het doel van de bepaling die de Regeering, onder n° 4 van artikel 5 van dit ontwerp, voorstelt toe te voegen aan artikel 17 der wet van 3 Januari 1933.

De Minister van Justitie,

E. SOUDAN

WETSONTWERP

LEOPOLD III, KONING DER BELGEN,
Aan allen, tegenwoordigen en toekomenden, HEIL.

Op de voordracht van Onzen Minister van Justitie,

WIJ HEBBEN BESLOTEN EN WIJ BESLUITEN :

Onze Minister van Justitie is gelast, in Onzen Naam, bij de Welgevende Kamers het wetsontwerp aan te bieden, waarvan de inhoud volgt :

Eerste artikel.

De wet van 29 Juli 1934, waarbij de private milices worden verboden, wordt aangevuld door de volgende bepaling, die er artikel 1er van uitmaakt :

« Artikel 1er. — Desgelijsks is verboden het optreden in het openbaar van private personen in groep die, hetzij door de door hen gehouden oefeningen, hetzij door de uniform of de uitrustingstuukken die zij dragen, het voorkomen van militaire troepen hebben.

» La disposition précédente n'est pas applicable aux groupements dont l'objet est uniquement d'ordre sportif ou récréatif, ni à ceux qui poursuivent uniquement un but charitable, ni aux organisations qui sont autorisées conformément à l'alinéa 2 de l'article 1er ».

Art. 2.

L'article 2 de la même loi est rédigé comme suit :

« Sont punis d'un emprisonnement d'un mois à un an et d'une amende de 26 francs à 300 francs, ou d'une de ces peines seulement, sans préjudice de l'application éventuelle de dispositions pénales plus sévères, ceux qui créent une milice ou une organisation en violation de l'article premier, ceux qui organisent une exhibition en violation de l'article 1er, ceux qui leur prêtent un concours et ceux qui en font partie.

» Les uniformes et insignes distinctifs des milices ou organisations, ou de ceux qui s'exhibent en public, sont saisis ainsi que leurs armes, le matériel et tous objets leur servant ou destinés à leur servir, le tribunal ordonne la confiscation.... (le reste comme l'article 2 actuel). »

Art. 3.

La disposition ci-après est insérée dans la même loi, dont elle formera l'article 2bis :

« Article 2bis. — Sont punis d'un emprisonnement de huit jours à six mois et d'une amende de 26 francs à 200 francs, ou d'une de ces peines seulement, ceux qui au cours d'une manifestation ou à l'occasion d'une manifestation, au cours d'une réunion ou à l'occasion d'une réunion, sont trouvés porteurs d'un objet dangereux pour la sécurité publique.

» Si l'objet est une arme, l'emprisonnement sera de deux mois à un an et l'amende de 200 francs à 5,000 francs.

» L'objet est saisi et la confiscation en est prononcée, même s'il n'appartient pas au condamné. »

Art. 4.

A l'article 3 de la même loi, les mots « à l'infraction » sont remplacés par les mots « aux infractions ».

A l'article 4, les mots « cette infraction » sont remplacés par les mots « ces infractions ».

Art. 5.

Les modifications suivantes sont apportées à la loi du 3 janvier 1933 relative à la fabrication, au commerce et au port des armes et au commerce des munitions :

1° L'article 5 est complété par la disposition suivante qui en formera l'alinéa 2 :

« Lorsque l'acquéreur n'est pas domicilié en Bel-

» De vorige bepaling is van toepassing noch op de groepen die uitsluitend sport of ontspanning ten doel hebben, noch op de groepen die uitsluitend een liefdadig doel beoogen, noch op de organisaties die overeenkomstig de 2e alinea van artikel 1 werden toegeheten ».

Art. 2.

Artikel 2 van dezelfde wet luidt als volgt :

« Met gevangenisstraf van één maand tot één jaar en met geldboete van 26 frank tot 300 frank, of met een van die straffen alleen, onverminderd de gebeurlijke toepassing van strengere strafbepalingen, worden gestraft zij die, met overtreding van artikel 1, een militie of een organisatie oprichten, zij die, met overtreding van artikel 1er een groepsgewijze optreden organiseren, zij die hun steun verleenen en zij die er deel van uitmaken.

» De uniformen en onderscheidingsteekenen van de militaries of organisaties, of van hen die in het openbaar optreden worden, evenals de wapenen, het materieel en alle voorwerpen die hun van dienst zijn of bestemd zijn om hun van dienst te zijn, in beslag genomen. De rechbank gelast de verbeurdverklaring.... (verder zoals het huidig artikel 2) ».

Art. 3.

De volgende bepaling wordt, als artikel 2bis, in dezelfde wet ingevoegd :

« Artikel 2bis. — Met gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met geldboete van 26 frank tot 200 frank, of met een van die straffen alleen, worden gestraft zij die, tijdens een betooging of naar aanleiding van een betooging, tijdens een vergadering of naar aanleiding van een vergadering, in het bezit worden gevonden van een voor de openbare veiligheid gevaarlijk voorwerp.

» Indien dat voorwerp een wapen is, bedraagt de gevangenisstraf twee maanden tot één jaar en de geldboete 200 frank tot 5,000 frank.

» Het voorwerp wordt in beslag genomen en de verbeurdverklaring er van wordt uitgesproken, zelfs indien het voorwerp niet aan den veroordeelde toebehoort. »

Art. 4.

In artikel 3 van dezelfde wet worden de woorden « op het bij deze wet voorziene misdrijf » vervangen door de woorden « op de bij deze wet voorziene misdrijven ».

In artikel 4 worden de woorden « dat misdrijf » vervangen door de woorden « die misdrijven ».

Art. 5.

Aan de wet van 3 Januari 1933 op de vervaardiging van, den handel in en het dragen van wapenen en op den handel in munitie worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° Artikel 5 wordt aangevuld door de volgende bepaling die er de tweede alinea van uitmaakt :

« Wanneer de kooper zijn woonplaats niet in Bel-

gique, l'autorisation peut être limitée à l'achat de l'arme à l'exclusion de munitions. Dans ce cas l'acte d'autorisation mentionnera qu'il n'est pas valable pour l'acquisition de munitions. »

2° L'alinéa 1e de l'article 14 est remplacé par la disposition suivante :

« Nul ne peut détenir une arme à feu de défense si, hors le cas où il l'a acquise dans les conditions prévues à l'article 5, il ne l'a pas fait immatriculer dans les conditions et délais déterminés par le Gouvernement. »

3° L'article 15 est complété par la disposition suivante qui en formera l'alinéa 2 :

« Il est de même interdit de vendre ou de céder des munitions d'armes de défense aux personnes munies d'un acte d'autorisation qui, conformément à l'article 5 alinéa 2, n'est pas valable pour l'acquisition de munitions. »

4° A l'article 17, 3e alinéa le mot « pourra » est remplacé par le mot « sera ».

Ce même article 17 est complété par la disposition suivante qui en formera le 4e alinéa :

« L'article 9 de la loi du 31 mai 1888 n'est pas applicable à cette confiscation. »

Donné à Bruxelles, le 22 février 1936.

gië heeft, kan de machtiging tot den aankoop van het wapen, met uitsluiting van munitie, beperkt worden. In dit geval vermeldt de akte tot machtiging dat zij niet geldig is voor den aankoop van munitie. »

2° De eerste alinea van artikel 14 wordt door de volgende bepaling vervangen :

« Niemand mag een tot verweer dienend vuurwapen voorhanden hebben indien hij het, buiten het geval dat hij het in de bij artikel 5 voorziene voorwaarden in zijn bezit heeft gekregen, niet heeft laten inschrijven met inachtneming van de voorwaarden en termijnen die de Regeering heeft voorgeschreven. »

3° Artikel 15 wordt aangevuld door de volgende bepaling, die er de tweede alinea van uitmaakt :

« Het is eveneens verboden munitie voor verweerwapenen te verkopen of af te staan aan de personen voorzien van een akte tot machtiging die, overeenkomstig artikel 5, tweede alinea, voor den aankoop van munitie niet geldig is. »

4° In artikel 17, derde alinea, worden de woorden « kan de verbeurdverklaring worden uitgesproken » vervangen door de woorden « wordt de verbeurdverklaring uitgesproken. »

Datzelfde artikel 17 wordt aangevuld door de volgende bepaling, die er de vierde alinea van uitmaakt :

« Artikel 9 der wet van 31 Mei 1888 is op die verbeurdverklaring niet toepasselijk. »

Gegeven te Brussel, den 22^e Februari 1936.

LEOPOLD

PAR LE ROI :

Le Ministre de la Justice,

VAN KONINGSWEGE :

De Minister van Justitie,

E. SOUDAN